

MARTTI LUTHER

Avioliiton perustava merkitys

“ Ja palvelija otti herransa kameleista kymmenen sekä kaikkinaisia kalleuksia herransa tavaroista; ja hän nousi ja lähti Mesopotamiaan, Naahorin kaupunkiin. Ja hän antoi kameleiden asettua kaupungin ulkopuolelle vesikaivon ääreen lepäämään, illan suussa, jolloin naiset tulivat vettä ammentamaan.” (1 Moos. 24:10-11)

Se, mitä kerrotaan, näyttää joutavalta ja merkityksettömältä, tai paaivilaisten arvion mukaan maalliselta ja lihalliselta. Eikö Pyhällä Hengellä tosiaankaan ole mitään muuta kerrottavana tai kirjoitettavana kuin kameleista? Vastaan: Jumala todistaa, että hän huolehtii hurskaista ja uskovista myös vähäpätöisissä ja alhaisissa asioissa ja ilmaisee hyväksyvänsä kaiken, mitä he tekevät.

Sitten Mooses on tahtonut kuvata myös häitä tarkoittavaa valmistelua ja saattoa kertoessaan palvelijan ottaneen mukanaan tuotaviksi kymmenen kamelia. Ei se ollut kovinkaan loistava

saattue, koska ratsastajat puuttuivat; kenties kamelioiden käyttötarkoitus olikin, että ne kuljettaisivat naisten vaate-tavaraa ja kaunistuksia, olihan hänen tarkoituksensa, että morsian tuotaisiin kaikella kunnialla.

Ei siis ole moitittava tässä asiassa varustelua, jos se vain on kohtuullinen eikä aiheuta turhia kuluja, jotta noudatettaisiin häissä kunnian ja kaunistuksen periaatetta ja kaikki tapahtuu Jumalan pelossa ja hänen kunniaukseen. Munkit kiroavat kaiken tämän, vieläpä häätkin, joita ei kuitenkaan pidetä niinkään tavan tai hauskuuden vuoksi kuin niiden perimmäisen tarkoituksen tähden, nimittäin talouden, yhteiskunnan ja Kirkon, joiden olemassaolo on tämän varassa ja joiden kannalta hää ovat tavallaan ennakoedellytys.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 418-419. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Jumalan lapsen kiitollisuus

“Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.” (1 Tess. 5:18) Näillä sanoilla apostoli Paavali kirjeensä lopulla kehotti Tessalonikan uskovia. Miten voit kiittää joka tilassa ja säilyttää kiitollisen mielen?

Jumalan lapsen kiitoksen tärkein aihe on Jumalan armo. Apostoli muistutti, että kiitollisuus on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa. Tämä tärkein kiitoksen aihe myös erottaa uskovat epäuskoisesta maailmasta. Maailma ei tunnusta ja kauhistu syntiään Jumalan edessä. Niin se ei myöskään tunne Kristusta eikä iloitse hänen armoteoistaan. Uskova sen sijaan tunnustaa oman syntinsä ja luontaisen kadotuksen alaisen tilansa. Tätä taustaa vasten soi kiitos sydämessä siitä, että Jumala on syntiselle armollinen. Tällaisen kiitoksen sisältö on ilmaistu psalmin sanoissa: *“Laupias ja armahtavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri armossa.”* (Ps. 103:8) Tällainen syntinsä tunnustavan ja Kristuksen armoon turvaavan sydämen kiitos säilyy jokaisessa tilanteessa. Se on myös perusta kiitoksella Jumalaa kohtaan kaikissa muissa asioissa.

Jumalan lapsi kiittää myös jokapäiväisestä leivästä. Hän on tyytyväinen siihen ajalliseen osaan, jonka Jumala hänelle antaa. Tätä opettaa apostoli: *“Kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin.”* (1 Tim. 6:8) Kiitollisuus jokapäiväisestä leivästä muistuttaa siitä, että jokapäiväinen ravinto ja asunto ovat Jumalan suuria hyviä tekoja. On hyvä muistaa

erään iäkkään naisen sanoja lapsilleen ja jälkeläisilleen useammassa polvessa: “Oletteko muistaneet kiittää?” Jumala tahtoo muistuttaa meitä siitä, että nekin asiat, joita hyvinvoinnin keskellä helposti pitäisimme itsestään-selvyyksinä, ovat hänen suurta lahjaansa. Tällainen kiitollisuus myös varjelee ahneudelta.

Jumalan lapsi on kiitollinen myös vaarojen keskellä. Apostoli Paavalista kerrotaan: *“Hän kiitti Jumalaa kaikkien nähden.”* (Apt. 27:35) Tämä tapahtui merihädässä, uppoavassa laivassa. Tässä tapauksessa apostolilla oli Jumalan antama varma tieto, että hädästä selvitäisiin. Tähän sisältyy myös yleinen opetus: Jumalan lapsi on turvassa vaarankin keskellä niin, että hänelle käy hyvin. Hiuskarvakaan ei putoa hänen omiensa päästä hänen sallimattaan. Ajallinen onnettomuus tai vastoinkäyminen ei ole tarkoitettu meidän vahingoksemme vaan parhaaksemme. Jumala johdattaa omiaan hyvin erilaisten vaiheiden kautta kohti taivaan kotia. Kiitä siis Jumalaa ilossa ja surussa.

Joskus Jumala antaa erityisiä kiitoksenaiheita, niin että varjellut jostain onnettomuudesta tai parannut vakavasta sairaudesta. Tuollaisissa tilanteissa saatat helpommin kuin muulloin muistaa kiittää Jumalaa varjeluksesta. Tämän lisäksi on kuitenkin tarpeen kiittää Jumalaa varjeluksesta aivan tavallisina päivinä. Varjeleehan hän meidät liikenteessä satojen autojen keskellä. Hän pitää yllä keskittymiskykyä niin, että voimme omasta puolestamme kulkea turvallisesti. Katekismuksen aamu- ja iltarukouksen kiitokset ja pyynnöt varjeluksesta ovat hyvin tarpeellisia.

Jossain päin maatamme käytetään sanontaa “kiittää kuolleeksi”, kun seurakunnassa ilmoitetaan sen jäsenten poisnukkumisesta. Mitä kiittämistä tässä asiassa on? Kun uskossa vaeltanut läheisesi nukkuu pois, on sinulla paljon aihetta kiittää. Ensiksi on kiitoksen aihe se, että hän on uskon vaelluksen päättänyt ja päässyt perille autuuteen. Kiitoksen aihe on myös se uskon esikuva, jonka hän on sinulle ja toisillekin jättänyt. Aihetta on kiittää myös monista maallisista asioista, joita Jumala on antanut meille poisnukkuneiden rakkaiden kautta. Monilla tällaisillakin asioilla on merkitystä vuosien ja vuosikymmenien ajan.

Näin Jumalan lapsen kiitollisuus perustuu syntien anteeksiantamukseen. Siksi se kiitos ei sammu ajallisissa vaivoissakaan. Armoon perustuva kiitos ei vaikene myöskään kuoleman edessä, sillä Vapahtaja on armoissaan avannut tien iankaikkiseen elämään. Tässä uskossa ja syntien anteeksiantamuksen turvassa voit kiittää joka tilassa.

Tunnon rauhaan

Yhdeksäntenätoista Pyhän Kolmiykseyden päivän jälkeisenä sunnuntaina. Vanhan testamentin teksti.

Daavidin mietevirsi. Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty! Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä! Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksesta. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana minun päälläni; minun nesteeni kuivui niin kuin kesän helteessä. Sela. Minä tunnustin sinulle syntini enkä peittänyt pahoja tekojani; minä sanoin: "Minä tunnustan Herralle rikokseni", ja sinä annoit anteeksi minun syntivelkani. Sela. Sen tähden rukoilkoot sinua kaikki hurskaat aikana, jona sinut löytää voidaan. Vaikka suuret vedet tulvisivat, eivät ne heihin ulotu. Ps. 32:1–6.

Vakava kysymys

Kysymys ihmisen pelastuksesta eli hänen iankaikkisesta kohtalostaan on tärkeä ja vakava kysymys meille jokaiselle. Tämän sunnuntain evankeliumitekstissä Vapahtajamme sanoo: "Monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammastenkivistys." Vapahtajamme osoittaa, että on kaksi eri tietä. Toinen tie johtaa iankaikkiseen autuuteen. Toinen tie vie iankaikkiseen vaivaan. Uskossa poisnukkuneet ovat päässeet

Jeesuksen luo taivaaseen. Teeskentelijät sen sijaan joutuvat ulos pimeyteen, sinne, missä on loputon itku ja hammastenkivistys. Heitä ei auta se, että he pitävät itseään itseoikeutettuina Jumalan valtakuntaan. Sen tähden ei ole turha kysymys, olemmeko matkalla iankaikkiseen autuuteen vai loputtomaan vaivaan.

Daavidin raskas rikos

Tekstimme on Daavidin mietevirsi. Daavid kasvoi jo lapsuudenkodista lähtien jumalanpelossa ja uskossa. Hän oli hurskas nuorukainen. Jumala oli valinnut hänet erityiseen, suureen tehtävään. Hänestä tuli Israelin kuningas. Hän kirjoitti Pyhässä Hengessä monia psalmeja. Hän oli siis myös profeetta. Siten hänen kokemuksensa ja varsinkin saamansa suuri Jumalan armo tulee myös meille opetuksiksi ja lohdutukseksi.

Daavidin elämään tuli kuitenkin syvä, murheellinen lankeemus. Hän teki raskaan rikoksen Jumalan ja ihmisten edessä. Hän joutui kiusaukseen eikä valvonut, vaan antoi periksi syntiselle lihallensa. Hän lähetti Uurian sotarintamalle pahimpaan paikkaan siinä tarkoituksessa, että tämä kuolisi. Kun Uuria kuoli, hän otti Uurian vaimon, Batseban, vaimokseen.

Ehkä Daavid, kuningas kun oli, ajatteli, että hänellä on vapauksia toisin kuin muilla. Nykyisin me kaikki

olemme kuninkaita. Elämmehän demokradiassa ja olemme tottuneet ajattelemaan, että voimme tehdä, mitä haluamme, kunhan maallinen laki ei sitä suoraan kiellä. Meiltä on jäänyt syrjään se ajatus, että elämme Jumalan edessä. Emme muista, että meidän tulee vaeltaa jumalanpelossa, kulkea hänen teitänsä ja kuunnella, mitä hän meille sanoo, ja ohjata omatuntomme hänen Sanansa mukaan. Emme ole vapaita tekemään mitä tahdomme, vaan Jumala on yläpuolellamme. Hän on antanut meille pyhät käskynsä. Hän on jo pyhässä kasteessa antanut meille omaksemme Vapahtajan. Hän on kutsunut meidät valtakuntaansa ja liittänyt meidät kansaansa. Hän sanoo meille: ”Minä olen Herra sinun Jumalasi.” Hänellä on oikeus puhua meille, ja meidän tulee kuunnella ja totella. Hän on puhunut meille ja yhä puhuu Pyhän Raamatun sanassa.

Omantunnon rauhan kadottaminen

Kun Daavid teki oman mielensä mukaan, hän menetti tunnonrauhan. Hän valittaa tässä psalmissa: ”Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksestani, sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana minun päälläni, minun nesteeni kuivui niin kuin kesän helteessä.” Hänellä ei ollut tunnon rauhaa. Hän oli ahdistunut ja levoton. Niin käy niiden, jotka astuvat uskon tieltä lavealle tielle.

Eikö tänä päivänä ole ihmisillä suuri ahdistus? Puhutaan angstista, ahdistuksesta, levottomuudesta, ja erilaiset tilastot kertovat monella tapaa, miten vaikeata ihmisillä on. Ihmiset yrittävät hukuttaa pahan omantuntonsa

meluun ja hyöriinään. He eivät kestä hiljaisuutta, saati Jumalan Sanan kuulemista.

Langettuaan Daavid ei kuitenkaan jyrkästi hylännyt Jumalaa. Kyllä hän ahdistustensakin aikana tiesi, että Jumala on olemassa. Varmasti hän kävi tavan mukaan kuulemassa Jumalan Sanaa. Temppeleä ei silloin vielä ollut, mutta jumalanpalveluselämä uhreineen oli kuitenkin järjestettyä ja hänen oli mahdollista kuulla Sanaa. Hänen omatuntonsa oli kuitenkin kaiken aikaa levoton. Mistä johtui, ettei hänellä ollut rauhaa? Mistä johtuu, ettei tämän päivän ihmisillä yleensä ole tunnonrauhaa? Jos sinulla ei sitä ole, mistä se johtuu?

Rauhaa ei löydä hengeltään vilpillinen

Daavid vastaa tähän kysymykseen tekstissämme. Hän sanoo: ”Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen paha- ja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä.” Daavidin hengessä eli hänen sisäisessä uskon elämässään oli ollut vilppiä. Hän yritti tulla toimeen Jumalan kanssa omilla keinoillaan, ”kepulikonsteilla”, mistä erään pastorin kerrotaan aikanaan kuulijoitaan varoitaneen. Ei taivaaseen ”kepulikonsteilla” tulla. ”Kepulikonsteja” ovat ne, joilla yritetään vähätellä ja puolustella tehtyjä syntejä tai joilla yritetään sanoa, että minulla oli oikeus niin tehdä. Usein ihminen puolustautuu sanomalla: ”Mitä muutakaan saatoin tehdä!” Mitä verukkeita keksimmekin, niin niiden sisältö on: ”En ole niin syntinen!” Ihminen pyrkii torjumaan tilinteen Jumalan edessä eikä salli itselleen synnintuntoa. Hän toimii ikään kuin

sanoisi: “En ole ansainnut iankaikkista kadotusta. Kyllä minulle tavalla tai toisella parempi osa kuuluu.” Näin ihminen ei kuitenkaan saa sydämeensä pelastusvarmuutta.

Millaisena Jumala näki Daavidin synnin?

Kun Daavid eli vilpillisessä hengellisyydessään, Jumala lähetti hänen tykönsä profeetta Naatanin auttamaan hänet takaisin uskoon. Naatan sanoi hänelle: “Kaksi miestä oli samassa kaupungissa, toinen rikas ja toinen köyhä. Rikkaalla oli lampaita ja raavaita hyvin paljon, mutta köyhällä ei ollut muuta kuin yksi ainoa pieni karitsa, jonka hän oli ostanut. Hän elätti sitä

ja se kasvoi hänen luonansa yhdessä hänen lastensa kanssa. Se söi hänen leipäpalastansa, joi hänen maljastansa, makasi hänen sylissään ja oli hänelle niin kuin tytär. Niin rikkaalle miehelle tuli vieras, mutta hän ei raskinut ottaa omia lampaitansa eikä raavaitansa valmistaakseen ruokaa matkamiehelle, joka oli tullut hänen luoksensa, vaan hän otti köyhän miehen karitsan ja valmisti sen miehelle, joka oli tullut hänen luoksensa.” Kun Daavid kuuli tämän, hän vihastui suuresti siihen mieheen ja sanoi Naatanille: “Niin totta kuin Herra elää, mies, joka tämän on tehnyt, on kuoleman oma. Ja karitsa hänen on korvattava nelinkertaisesti, koska hän teki näin, koska hän ei sääliä tuntenut.”

Tämä on kuvaus ihmisen luonnollisesta hengellisyydestä. Olemme moraalisia olentoja, jotka osaamme tuomita toisten ihmisten viat ja synnit. Tämä ominaisuus on hyvinkin näkyvissä poliittisissa puolueissa ja maailmanparantajilla, omalla tavallaan myös alkoholisteilla. Mutta huomattaamme, että se on myös meidän jokaisen oman syntisen lihamme ominaisuus! Omaa syntiämme me emme näe, mutta toisen synnin me osaamme hyvinkin ankarasti tuomita.

Naatan joutui sanomaan Daavidille: “Sinä olet se mies!” Sinä, juuri sinä itse olet se, jonka sinä tuomitset. Tämä on kirjoitettu sitä varten, että näkisimme itsemme tuomittuina. Joku on hyvin sanonut, että kun me osoitamme jotakuta yhdellä sormella, niin neljä muuta sormea osoittaa meitä itseämme. Muita tuomitsemalla tuomitsemme itsemme syntiseksi, vaikka emme sitä huomaa, saati myönnä. Tämä on ihmisen pimeys. Jeesus sanoo: “Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: ‘Me näemme’; sen tähden teidän syntinne pysyy.” (Joh. 9:41).

Jumalan edessä meidän puolustelumme eivät auta

Daavid ei päässyt Jumalaa pakoon. Jumala oli piirittänyt hänet ja sanonut: “Sinä olet se mies!” Daavid tunnustaa: “Minä tunnustin sinulle syntini enkä peittänyt pahoja tekojani. Minä sanoin: Minä tunnustan Herralle rikokseni.” Kun Daavid eli pahan omantunnon vallassa yrittäen kiemurrella siitä pois selityksillään, hänen tilansa ei suinkaan ollut autuaan, onnellisen ihmisen tila. Kun hän sai kuulla: “Sinä olet se mies”, mitä hän mahtoi tuntea tunnos-

saan! Entä me? Mitä me tunsimme, kun Jumala lausui meille: “Sinä, juuri sinä olet rikkonut minun käskyni?” Meillä ei ollut silloin autuaan ihmisen tila, vaan syyttävä omatunto, paha ja ahdistunut olo, vieläpä omantunnon kauhuja, koska olemme ansainneet iankaikkisen kadotuksen vaivan.

Pyhän Hengen aputyö ja varsinainen työ, jolla hän johtaa meidän tunnon rauhaan

Omantunnon kauhut ovat Pyhän Hengen työ meissä. Se ei ole hänen varsinainen työnsä, mutta kuitenkin välttämätön aputyö, jotta armo kelpaisi meille. Hän paljastaa meille hengellisen vilpillisyytemme ja sen pettävyiden. Hän tekee meille tietäväksi, että juuri me olemme syntisiä, että meillä ei ole mitään mahdollisuutta omin avuin ja omin teoin kelvata Jumalalle. Silloin Pyhän Hengen varsinainen työ pääsee alkamaan. Jumala sanoo: “Et sinä kuole. Sinun syntisi ovat anteeksi annetut.” Sellaiselle ihmiselle, joka on kadotuksen ansainnut ja tuntee sydämessänsä sen kipuja, Jumala julistaa: “Sinun syntisi ovat anteeksi annetut.”

Millä perusteella Jumala päästää meidät synnistä? Sen tähden, että hän on Jumala. Sen tähden, että hän on antanut oman Poikansa, joka on ottanut meidän syntimme harteilleensa ja kärsinyt niiden rangaistuksen. Sen tähden, että synnin sovitus hinta on maksettu. Sinä alas painettu, kadotukseen tuomittu, saat kuulla: “Syntisi ovat anteeksi annetut.” Autuashan tällainen ihminen on. Hän saa uskoa sellaisena kuin on, ilman ehtoja, ilman vaatimuksia, armosta, ilman tekoja Herraan Jee-

sukseen Kristukseen ja syntien anteeksiantamukseen. Niinpä Daavid ylistäen sanoo: “Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksiannetut, jonka synti on peitetty, autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä.”

Olemme autuaita uskossa Jeesukseen

Jumalan lapset ovat autuaita. He ovat autuaita jo nyt uskossa Herraan Jeesukseen Kristukseen. Kerran he ovat autuaita iankaikkisesti taivaassa. Täällä tämä autuus on uskon varassa; se ei ole vielä näkemisessä. Toki jo nyt iloitsimme siitä, että syntimme ovat sovitetut ja anteeksiannetut. Toki tunnemme iloa ja sydämemme riemuitsee. Mutta se ei ole häiriintymätöntä iloa, mitä se on oleva taivaassa. Täällä ajassa monenlaiset ahdistukset vaivaavat meitä. Välistä sydämemme käy levottomaksi ja meidän täytyy tarrautua lujasti kiinni Jumalan Sanaan löytääksemme rauhan omalletunnollemme. Tunteemme vaihtelevat. Ne ailahtelevat, mutta Jumalan Sana pysyy ja sen varassa saamme olla autuaita.

Usko nojaa Sanaan

Kerran sadanpäämies, eräs pakannallinen upseeri, tuli Jeesuksen luo. Hänen palvelijansa oli saanut halvauksen ja oli lisäksi kovissa tuskissa. Sadanpäämies pyysi tälle apua lausuen: “Sano ainoastaan sana.” Jeesus ylisti tämän uskoa sanoen: “En ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin suurta uskoa.” Sana riitti, Jeesuksen sana. Se teki terveeksi sadanpäämiehen palvelijan. Kun Jeesus lausui sanan, palvelija tuli terveeksi sillä hetkellä. Meil-

lä on meidän syntisairautemme. Synneistä päästäksemme tarvitsemme Jumalan Sanan, evankeliumin. Sana sanoo meille: “Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksiannetut, jonka synti on peitetty.” Ota kiinni tästä sanasta, usko se, ja sinä olet autuas. Meille ei ole turhan päiten kerrottu sadanpäämiehen uskosta. Se oli uskoa, joka vei iankaikkiseen elämään. Se vei aterioimaan sinne, missä isät olivat, Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin luo. He eivät olleet sadanpäämiehen isiä lihan mukaan, mutta toki uskon mukaan. Aabraham onkin uskon isä, ja uskon isiä ovat myös nämä toiset kantaisät. Usko pitäytyi Aabrahamillakin Jumalan Sanaan. Jumala oli antanut lupauksen siitä, että hänen siemenessään kaikki kansat tulevat siunatuiksi. Sen lupauksen varassa Aabraham saattoi noudattaa Jumalan Sanaa ja lähteä uhraamaan oma poikansa varmana siitä, että Jumala voi kuolleetkin herättää.

Usko tarttuu siihen, minkä Jumala on sanonut. Niin usko ylittää ne esteet, joita järkemme, tunteemme ja oma lihallinen olemuksemme ei voi ylittää. Usko nousee ylös Jumalan puoleen, nostaa meidät ylös kadotuksen vaihasta ja vie meidät iankaikkiseen taivaalliseen valtakuntaan. Saat siis uskoa, että sinäkin olet autuas, koska sinun syntisi ovat Karitsan viattomalla jumalverellä puhtaiksi pesty. Olet autuas, koska sinut on kastettu Herran Jeesuksen Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Olet autuas, koska sinulla on kaikki Jumalan lupaukset siitä, että Jumala on syntiselle armollinen.

Markku Särelä.

Virret VK 1938: 105:1–4; 112; 162:1–3; 329: 1,4,5; 344.

Kadonneet – löydetyt

*Luterilainen n:o 10/1985, s. 214-217,
Papinniemessä juhannusaattona 1985*

Luuk. 15:1-10

Ja kaikki publikaanit ja syntiset tulivat hänen tykönsä kuulemaan häntä. Mutta fariseukset ja kirjanoppineet nurisivat ja sanoivat: "Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan." Niin hän puhui heille tämän vertauksen sanoen: "Jos jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän panee sen hartioillensa iloiten. Ja kun hän tulee kotiin, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut.' Minä sanon teille: samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. Tahi jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lamppua ja lakaise huonetta ja etsi visusti, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut.' Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen."

On monenlaisia juhlan aiheita. On syntymäpäiviä, hääjuhlia ja kotiintulojuhlia.

Taivaassa myös vietetään juhlia. Näin kertoo meille tekstimme. Mutta näiden taivaallisten juhlien aihe on aivan erilainen, kuin ovat meidän maallisten juhliemme aiheet. Taivaassa näet vietetään juhlaa, kun syntinen tekee parannuksen. Siinä onkin todellinen juhla-aihe.

Jeesus kertoi näistä taivaallisista juhlista osoittaaksensa fariseuksille ja kirjanoppineille ja meille kaikille, miten kallis on jokainen yksityinen ihmissielu Jumalalle. Fariseukset ja kirjanoppineet näet aina napisivat, kun Jeesus seurusteli syntisten ja publikaanien kanssa. Syntisillä he tarkoittivat niitä ihmisiä, joiden synnit olivat kaikkien nähtävänä: haureudessa eläviä, juoppoja ja senkaltaisia. Publikaanit olivat Rooman valtion palveluksessa olevia juutalaisia — tullivirkailijoita, jotka tunnettiin epärehellisyydestään. Sakkeus oli sellainen. Muistammehan, että hän, kun tuli uskoon, lupasi palauttaa nelinkertaisesti takaisin, mitä oli varastanut. — Publikaanien ja syntisten joukossa oli niitä, joihin Jeesuksen sana vaikutti ja synnytti synnin hätää. He riensivät Jeesuksen luo apua saamaan. Jeesus ei työntänyt heitä pois luotansa. Sillä hän oli tullut pelastamaan sitä, mikä kadonnut on ja halusi tuoda pelastuksen myös näille syntisille ja publikaaneille.

Osoittaakseen fariseuksille ja kirjanoppineille, miten väärällä tavalla he suhtautuivat näihin ihmisiin ja miten

kallis jokainen ihmissielu hänelle on, Jeesus esitti nämä kaksi vertausta: Vertauksen kadonneesta lampaasta ja kadonneesta hopearahasta.

I

“Jos jollakin teistä on sata lammas-ta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä-yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta kunnes hän sen löytää.” — Jos te näin menettelette, kun kadonnut lammas on kysymyksessä, miksi ihmettelette sitä, että minä etsin kadonneita syntisiä? Jokainen syntinen on minulle yhtä kallis. Olen tullut jokaista syntistä pelastamaan. Voi teitä, kun pidätte itseänne näitä syntisiä ja publikaaneja parempina. Näin te hylkäätte sen pelastuksen, jonka olen tullut teille hankkimaan. Sillä niin kauan, kun näette itsessänne jotakin parempaa kuin toisissa, teille ei kelpaa Jumalan armo-lahja. Pelastus saadaan ainoastaan lahjana. Sitä ei voida ansaita.

Miten tärkeä opetus tässä onkaan meille. Meitä kaikkia tahtoo vaivata omavanhurskauden synty. Me niin helposti ajattelemme jotakin julkisyntistä ja sydämessämme inhoamme häntä, tuomitsemme hänet ja sanomme: itseään hän saa syyttää siitä, että on tuossa tilassa. — Jeesus tahtoo meille sanoa: Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Vihatkaa toki syntiä, mutta rakastakaa syntistä, rukoilkaa hänen puolestaan ja tehkää kaikkenne auttaaksenne häntä. Muistakaa, että hänetkin on ostettu kalliilla hinnalla, minun pyhällä, kalliilla verelläni. Muistakaa, että Jumala tahtoo hänenkin pelastuvan. — Ja ajatelkaa omaa tilannettanne. Ei Jumala nähnyt teissä jotakin hyvää ja sen tähden pelastanut teitä. Te olitte luon-

nostanne aivan samassa tilassa kuin kaikki syntiset — kuolleet rikoksiin ja synteihin. Yksin armosta olette tänään Jumalan lapsia. Jos uskot, että olet vähän parempi ja pyhempi kuin tuo julki-syntinen, silloin olet vielä kaukana Jumalan valtakunnasta.

Se, että Jeesus esitti tämän vertauksen fariseuksille ja kirjanoppineille, on osoitus siitä, että hekin olivat hänelle kalliita. Hän toki osoitti heille, että hän vihasi heidän syntiänsä. Kerran hän sanoi heille: “Voi teitä kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä. Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä. — Voi teitä kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun olette valkeiksi kalkit-tujen hautojen kaltaisia; ulkoa ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa.” — Mutta vaikka hän heille näin ankarasti puhui, kuitenkin hän tässä kertoo heille paimenesta ja kadonneesta lampaasta, että he huomaisivat olevansa itse näitä kadonneita lampaita, joita Paimen oli tullut etsimään.

Samoin apostoli Paavali, joka joutui paljon kärsimään juutalaisten taholta, nuhteli heitä heidän synneistään, mutta samalla jatkuvasti rukoili heidän puolestaan ja toimi heidän hyväkseen, että he tulisivat kääntymyksen. Kerran hän sanoi: “Sillä minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat minun sukulaisiani lihan puolesta.” Room. 9:3. Nämä sanat kuvaavat niin syvää rak-kautta, että ne ovat yli ymmärryksen.

Jumala varjelkoon meitä, ettei meistä kukaan suhtautuisi fariseusten ja kirjanoppineiden tavoin niihin, jotka

ovat julkisynteihiin langenneet. Auttakoon hän meitä Jumalan sanan perusteella tuomitsemaan synnin, kuten Paavali: “Vai ettekö tiedä, etteivät väävät saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelukset, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan, valtakuntaa.” 1 Kr. 6:9,10. Jumala auttakoon meitäkin näin sanomaan, mutta samalla auttakoon hän meitä rakastamaan heitä ja tekemään kaikkemme, että he tulisivat kääntymykseen ja uskoon. Varjelkoon Hän meitä ylpeilemästä. Poistakoon Hän mielestämme kaikki ajatukset omasta hyvydestämme ja paremmuudestamme. Monille ylpeille on käynyt niin, että Jumala on sallinut heidän langeta syntiin, että he huomaisivat, ettei heillä ole syytä kerskata, ja että kaikki on armoa “jos minä milloinkaan toimeksi saan”.

II

Jeesus kertoo, miten Paimen etsii kadonnutta lammasta, kunnes hän sen löytää, Varmaan sinä, ystävä, sanot kanssani: Ikikiitos Sinulle, Jeesus, että Sinä etsit minuakin, kunnes minut löysit! Minä olisin tänä päivänä siellä synnin korvessa, eksyneenä, suuressa vaarassa, jos Sinä et olisi minua etsinyt. Kiitos kristillisistä vanhemmista, jotka saattoivat minut Pyhän Kasteen armoliittoon. Kiitos jokaisesta varoituksesta, ahdistuksesta, nuhtelusta. Kiitos, että annoit minulle uuden sydämen, joka uskossa otti vastaan sen ilosanoman, että Sinä olet täyttänyt kaikki käskyt puolestani ja olet lunastanut minut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta pyhällä kalliilla verelläsi ja viattomalla kärsimiselläsi ja kuo-

lemallasi. Sinulle tahdon elää ja sinussa tahdon kuolla.

Kun paimen löytää kadonneen lampaan, hän panee sen hartioilleen iloiten ja kantaa sen kotiin. Joku on sanonut: Kadoksissa oleva lammas oli Jeesukselle paljon raskaampi kuorma, kuin löydetty lammas hänen hartioillaan. Muistakaamme mekin, ystävä, ettei Jeesus väsy meitä kantaessaan. Hänelle on raskasta, kun joku lammas hylkää Hänen sanansa, seuraa vääriä opettajia ja uskoo heidän harhansa, tai alkaa kulkea maailman mu-

kana synnin teitä. Mutta kun lammas uskossa turvaa Häneen, kuulee Hänen ääntänsä ja seuraa sitä, niin Hän mielellään kantaa meitä, mielellään antaa meille kaikki tarpeemme ja varjelee meitä kaikesta vaarasta. Vihdoin Hän kantaa meidät kotiin, sinne Isän kotiin, jossa on monta asuinsijaa ja jossa saamme olla Hänen kanssaan iankaikkisesti.

Paimen järjestää juhlan, kun hän saapuu kotiin löydetyn lampaan kanssa. Kuten mainitsimme, niin taivaasakin juhliitaan, kun syntinen tekee parannuksen. Niin suuri on syntisen kääntyminen Jumalan silmissä. Kaikki lampaat ovat Hänelle kalliita, niin myös ne 99, jotka eivät parannusta tarvitse. Ja miksi he eivät parannusta tarvitse? Sen tähden, että he ovat jo parannuksen tehneet. Paimen iloitsee heistäkin, mutta Hän iloitsee vielä enemmän, kun kadonnut lammas löytyy.

III

Vertaus naisesta, joka kadottaa hopearahan ja etsii sitä, kunnes hän sen löytää, kuvaa meille, miten väsymättömästi Jeesus etsii jokaista yksiytiistä syntistä. Juudakselle, vielä silloin, kun tämä saapui Häntä kavalamaan, Hän sanoo: "Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit?" Näin Hän tahtoo vielä viimeisellä hetkellä sanoa: Olet ystäväni, harkitse nyt mitä aiot tehdä; ei ole liian myöhäistä tehdä parannus ja peruuttaa suunnitelmasi. — Kuolevalle ryövärille Hän lupaa: "Totisesti minä sanon sinulle, tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa." — Hän katsoo Jerusalemin asukkaita ja itkee sanoen: "Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tah-

tonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet." Mt. 23:37. Oi niitä keinoja, joita Hän nytkin käyttää syntisten etsinnässä. Hän kruunaa hyvydellään, mutta kun hyvyys ei saa aikaan parannusta, Hän kuljettaa vaikeita teitä. Ja kun syntinen on kääntynyt ja alkaakin kulkea harhaan, Hän asettaa eteen esteitä, varoituksia. Käyttää ystäviä, seurakuntaa johdattaaksensa horjuvan lapsensa jälleen oikealle tielle. Kyllä sinä, ystävä, kuten minäkin, varmaan huomaat miten monenlaisia keinoja Hänen on täytynyt käyttää kääntääkseen katseemme takaisin Häneen, kun maailma on alkanut vetää puoleensa. Miten monta kolausta sinun on täytynyt saada, että olet huomannut vaarat ympärilläsi ja säästynyt vahingolta. Sinun täytyy sanoa Daavidin kanssa: "Ennen kuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi. Sinä olet hyvä ja hyvin sinä teet. Opetä minulle käänsysi... Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin; niin minä opin sinun käänsysi."

Ystävät, kadonneita lampaita ja hopearahoja on miljoonia täällä maailmassa. Eikö olisi kallis asia, jos meidän rukouksiemme ja todistuksiemme kautta Jumala saisi järjestää juhlan taivaassa? Mikä voisi tuottaa meille suurempaa iloa?

Niin, Hyvä Paimen etsi ja löysi meidätkin. Hän kantoi meidät laumaansa ja kerran Hän lähettää enkelinsä kantamaan sielumme Hänen luoksensa. Ikikiitos, kunnia ja ylistys Hänelle nyt ja iankaikkisesti. Aamen.

R. E.

Kristuksessa pysyminen on Jumalan sanassa pysymistä

Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tullette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi".

(Joh. 8:31-32)

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.
(Matt. 28: 19)

Rakkaat ystävät Kristuksessa Jeesuksessa!

Viime lauantai oli tärkeä juhlapäivä kaikille amerikkalaisille. Heinäkuun neljättä, jota kutsutaan myös itsenäisyyspäiväksi, vietetään Yhdysvaltojen syntymäpäivää. Se on vapauden juhla, vapaapäivä, jolloin juhliitaan mannermaisen Kongressin muodollisesti hyväksymää itsenäisyysjulistusta Philadelphiassa heinäkuun neljäntenä 1776. Tämä oli päivä, jolloin Yhdysvaltojen itsenäisyysjulistus allekirjoitettiin. Itsenäisyysjulistuksessa kerrottiin siirtomaiden valituksen aiheista brittiläistä hallintoa vastaan ja näin siinä ilmoitettiin, että silloiset kolmesta amerikkalaista siirtomaata, jotka olivat sodassa Iso-Britanniaa vastaan, olivat nyt itsenäisiä valtioita eivätkä enää olleet osa Brittiläistä Imperiumia. Yhdysvallat pitäytyy itsenäisyysjulistuksen sanoihin ja juhlii niitä, jotta Amerikka pysyisi vapaana valtiona!

Tänään haluaisin meidän tarkastelevan vielä suurempaa asiakirjaa, joka antaa vielä suuremman vapauden, joka kuuluu kaikille ihmisille. Itse asiassa tämä asiakirja on äärettömän paljon enemmän kuin asiakirja. Se on Jumalan pyhä Sana. Se tarjoaa hengellisen vapauden synnistä, kuolemasta ja helvetistä. Jumalan Sana on "elävä ja aktiivinen" itsenäisyysjulistus! Jeesus tarjosi riippuvuuden julistusta, totuuden, elämän ja yhteyden julistusta hänen kanssaan, hänen runsaan laupeutensa mukaan. Jeesus tarjosi todellista ja pysyvää vapautta kaikille hänen kuulijoilleen. "Tämä vapaus on vanhurskauttamisen suora seuraus" (Joh 8:31–32, 36; Room. 10:4; 1 Tim. 1:9). Hän tarjosi pelastusta ja vapautta, joka luottaa Jumalaan ja tukeutuu hänen Sanaansa.

Puhuessaan juutalaisille, jotka uskoivat häneen, Jeesus sanoi: "Jos te PYSYTTTE minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tullette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." Joh. 8:31-32

Voisitte ajatella, että ihmiset olisivat iloitte ja jännittyneinä ottaneet vastaan nämä sanat ja huutaneet: "Herra. Anna meille tämä vapaus. Älkäämme tunteko muuta vapautta tai elämää tai totuutta kuin tuon, jonka sinä armollisesti lupaat. Herra, tänä päivänä me tukeudumme sinuun ja mielihyvin pysymme sanassasi." Sellaisia juu-

talaisten sanat eivät kuitenkaan olleet. He kuvittelivat, että Kristus perustaisi kunniaakaan imperiumin ja myöntäisi rikkauksia ja kunniaa jokaiselle. Ehkä he toivoivat, että luvattu messias esiin-tyy kunniaakkaana soturina, hyvin kovanaamaisena ja rohkeana soturina kuten Arnold Schwarzenegger.

Tulevan Messiaan odotuksen lisäksi juutalaisilla oli omat henkilökohtaiset pyrkimyksensä. Ehkä he toivoivat voivansa tulla mahtaviksi prinssiksi ja jakaa maailman keskenään. Kristus kuitenkin sanoi heille: “Te tulette tuntemaan totuuden...”; toisin sanoen hän todella lunastaa teidät. Oli kuin hän sanoisi: “Te oletatte, että minä johdan teitä tämän maailman näkyvään valtakuntaan, jossa te varaatte korkea-arvoiset paikat. Mutta te erehdytte, sillä tämä ei ole totta. Ei, minä haluan tuoda teidät valtakuntaan ja elämään, jossa totuus hallitsee ja todellinen elämä on olemassa.” Jeesus opasti heitä pois heidän kunnianhimoistaan tulla kuninkaiksi, prinssiksi ja maailman suuriksi herroiksi. Hän halusi kääntää heidän sydämensä siihen, että he tulevat herroiksi, tosi kuninkaiksi ja mahtaviksi prinssiksi taivaassa. (Luther)

Jumalan valtakunta on siellä, missä Jeesus hallitsee. Me tunnustamme Lutherin kanssa, “Minä uskon, että Jeesus Kristus, tosi Jumala, iankaikkisuudessa Isästä syntynyt, ja myös tosi ihminen, syntynyt neitsyt Mariasta, on minun Herrani. Hän on lunastanut minut, tuomitun ja kadotetun ihmisen, sekä vapahtanut minut kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimellään ja kuolemallaan. Sen hän

teki, että minä olisin hänen omansa, eläisin hänen valtakunnassaan hänen alamaiseanaan ja palvelisin häntä iankaikkisessa vanhurskaudessa, viattomuudessa ja autuudessa, niin kuin hän on kuolemasta noussut, elää ja hallitsee iankaikkisesti. Tämä on varmasti totta.”

Hän todella sekoitti kuulijoiden ajatukset. He olivat Rooman alamaisia ja suuresti sorrettuja. Heillä ei ollut omaa valtakuntaa. He kaipasivat vapautta ja toivoivat jälleen omaa kuninkasta. Nyt Kristus kertoi heille: “Jos te haluatte olla vapaita, että teillä olisi oma kuninkaanne ja karistaisitte orjuuden siteenne, teidän täytyy uskoa Jumalan Poikaan. Minun kuninkauteni ei ole tästä maailmasta eikä se ole sellaista kuninkautta kuin keisarin kuninkuus. Se on totuuden valtakunta; se on aito valtakunta, jossa on elämä. Sen elämä on erilainen kuin tämä ajallinen elämä. Siinä totuus todella tekee teidät vapaiksi. Mutta tämä ei vapauta teitä veron maksamisesta, tuloista ja kunnianosoituksesta. Minä haluan johtaa teidät valtakuntaan, jossa te olette todella vapaita, jossa te olette kuninkaita, prinssijä ja herroja. Jos te pysytte uskollisena minun Sanalleni ja uskotte minun sanomaani, jos täysin ja jatkuvasti riiputte yksin minussa, silloin voitte olla varmoja, että teistä tulee kuninkaita. Kaikki, mitä teidän tulee tehdä, on uskoa Sana.”

Juutalaiset olivat vihaisia Jeesukselle. Seuraavissa jakeissa he näyttivät, että he eivät todella uskoneet Jeesusta, eivätkä halunneet hänen Sanaansa! He yhtäkkiä eivät tunnustaneet itselleen, että olivat koskaan olleet kenenkään orjia. Miten he saattoivat unohtaa orjuuden Egyptissä? Miten he saattoivat

yhtäkkiä kieltää nykyisen orjuutensa ja orjuuttavan roomalaisen vallan, hirmuvallan ja aggression?

Rakkaat ystävät Kristuksessa, Jeesus tarjosi kuulijoillensa silloin saman kuin hän tarjoaa meille nyt, hän tarjoaa ”totuuden”, joka perustuu ja on juurrutettu ja sisältyy hänen pyhään Sanaansa! Tämä totuus ei ole filosofista hölynpölyä, josta maailma puhuu. Johanneksen ”totuus” täysin vastaa todellisuutta. On vaikeaa ilmaista inhimillisin sanoin, mutta Jeesus tarjoaa hengellisen todellisuuden, sellaisen, jonka voi tietää vain uskon välityksellä, mutta se on suurempi ja jalompi todellisuus, kuin mitä maailma voi tarjota. Me emme voi tuntea tällaista totuutta teoriassa, se voidaan ainoastaan USKOA Jeesuksen sanojen välityksellä ja RIIPPUMALLA näissä sanoissa. Pysyen Sanassa, pitäytyen lujasti Jeesuksen opetukseen ja toteuttaen hänen sanansa, me tunnemme tämän ”totuuden”. Sellainen usko ja uskollisuus näyttävät, että me olemme todella Kristuksen opetuslapsia.

Jeesus tarjoaa meille vapautta meidän hengellisestä orjuudestamme (8:34). Orjuus ilmenee monin tavoin. Hengellinen orjuus on pahempaa kuin maallinen orjuus. Sellainen orjuus on eksymistä maailman illuusion, syntiin ja epäuskoon. Ihmisellä ilman uskoa ja Jeesuksen sanoja ei ole mitään yhteyttä hengelliseen todellisuuteen. Fariseusten tavoin hän saattaa olla sitä mieltä, että kaikki on hyvin. Mutta tuo ihminen on eksynyt, erossa Jumalasta ja tuomittu, näkymättömät ketjut sitovat häntä.

Huolimatta kaikesta synnin ja epäuskon inhimillisestä orjuudesta, Juma-

lan Sanan totuus pätee: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä on: ‘Laupeutta minä tahdon enkä uhria’”. Sillä en minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä.” (Matt. 9:12-13). Jeesus tarjoaa meille vapautta (8:32), ja jokainen meistä, jotka olemme koolla tässä huoneessa, on sen tarpeessa. Vapaus, joka RIIPPUU yksin Kristuksesta, ja hänen Sanastaan, on tarkoittaa oikeaa suhdetta Jumalaan. Tämä vapaus ilmoitetaan meille vain Jeesuksen sanojen välityksellä. Usko, jonka tämä Sana tuottaa, on täydellinen ja kokonainen RIIPPUVUUS Kristuksesta ja hänen Sanastaan. Sellainen usko ilmenee luottamuksena Jumalan sanaan ja sen laittamisessa käytäntöön. Näin Sana on riippuvuuden julistus, kutsu uskoon, kutsu vapautteen, kehotus nauttia elämästä Kristuksessa, ja todellisuus, joka ei perustu tähän maailmaan on eri asia kuin tämän maailman tarjoama vapaus. Vapaus ei ole hillitöntä nautintoa, että tekisimme mitä tahansa, milloin tahansa. Vapaus on olla aitoja Kristuksessa, yksilöitä, joita Jumalan Sana on muokannut. Vapaus on olla Jumalan kansa, jotka löytävät ilon ja täyttymyksen rakastaessaan ja palvellessaan Häntä ennen kaikkea. Jeesus Kristus on tie vapauteen.

Jumalan valtakunnan ihmiset, joka olette kokoontuneet tähän matalaan majaan Siitamajassa: Te tunnette totuuden; totuus on vapauttanut teidät. Joka päivä on riippuvuuden juhla, uskossa Kristukseen. Rakkaat ystävät: Onnellista riippuvuuden päivää!

Edward Brockwell,
Siitamaja 11.7.2009

Luterilaisen uskonpuhdistuksen perintö

Lapsi on vanhempiensa perillinen. Heidän jälkeensä saa lapsi haltuunsa enemmän vai vähemmän heidän ajallista omaisuuttaan. Maailmassa tarkkaan valvotaan perintöasioita sitä enemmän, kuta suurempi omaisuus on kyseessä. Kuitenkin olisi väärin luulla, että lapsi vain perii ulkonaista ajallista omaisuutta vanhempainsa jälkeen. Lapsi on jo syntyessään saanut perinnön: isän nimen ja vanhempainsa sukujen ominaisuuksia, olivatpa ne hyviä tai huonoja. Nämä on pakko ottaa vastaan ja tunnustaa saaduiksi. Huonon tällaisen perinnön saanut voi kunniallisen utteran vaeluksen kautta jättää edelleen perillisilleen hyvän ajallisen perinnön ja taas hyväkin saatu perintö voidaan hukata. Olipa tämä perintö minkälainen tahansa ja vaikka se suurtakin ajallista siunausta tuottaisi, niin on kaikki verisiteisiin perustuva perintö ajallista ja katoavaa.

Mutta ihminenhän luotiin iankaikista elämää varten! Eivätkö ihmisten lapset saakaan jo pelkän lihallisen lapseuden kautta perinnöksi myös iankaikkista elämää? Tässä on edesämme tärkein perintökysymys. Ja tuohon on meidän vastattava arkailematta totuuden mukaisesti: Eivät saa! Miksi ei? Sentähden, ettei vanhem-

Luterilainen lokakuu 1929

millakaan ole lihansa mukaan iankaikista elämää. Heillä oli se, mutta he menettivät sen. Ja perinnöksi tuli – synti ja hengellinen kuolema. Apostoli Paavali sanoo: “yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema ja niin kuolema on tullut kaikkiin ihmisiin, koska kaikki ovat syntiä tehneet”, Room. 5:12. Ja taas: “Mikä lihasta on syntynyt, on liha”, Joh. 3:6. Hengellisessä suhteessa siis kaikki lapset syntyvät maailmaan tämän kurjan perinnön omistajina.

Jumala taivaassa ei kuitenkaan jättänyt ihmiskuntaa tämän kirouksen alle, vaan lähetti maailmaan oman Poikansa lunastamaan ihmiset pois tuosta kadottavasta perinnöstä ja hankkimaan ihmisille, kaikille eroituksetta, iankaikkisen elämän perinnön. Tämän lunastustyön tarkoitus oli, “että me pääsisimme lapsen asemaan”, Gal. 4:5. Tässä ei ole kysymys ajallisesta lapseudesta, sillä sehän meillä jo on luonnollisen syntymän perustuksella, vaan tässä on kysymys siitä, että me pääsisimme itse *Jumalan lapsiksi*. Jos taas olemme Jumalan lapsia, niin olemme myös Jumalan valtakunnan perillisiä.

Tätä perintöä tarkoittaen sanoo edelleen apostoli: “jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta”. – Kuinka sitten saadaan tämä lapseus ja tämä perintö? Siihen tarvitaan uusi syntyminen eli usko Kristukseen, sillä “kuka ikinä häneen uskoo, ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän”, Joh. 3:16.

Kallein perintö, minkä vanhemmat voivat jättää lapsilleen, on se, että saattavat heidät pyhän kasteen kautta Kristuksen armon omistukseen ja huolehtivat siitä, että heillekin jää Jumalan sanan puhdas taivaallinen oppi. Samalla kun heille näin jää taivaallinen aarre, saavat he jo tässä ajassa iloita siitäkin perinnöstä, että he voivat oikein kantaa kristityn nimeä ja että he saavat isinään ja veljinään tervehtiä kaikkia samoin uskoneita ja uskovia. Näin koko kristittyjen historia on kaikille uskoville yhteinen ja rakas. Tätä hengellistä sukulaisuutta apostoli tarkoittaa sanoessaan: “Jos te olette Kristuksen omat, niin te siis olette Abrahamin siementä, perillisiä lupauksen mukaan”, Gal. 3:29.

Tässä yhteisessä kristillisen historian perinnössä on meillä eräs aivan erityisen kallis, siunattu ja velvoittava muisto. Jumalan sanan oikealla perustuksella olevat kristityt saavat meidän aikamme Jumalaa kiittäen sanoa, että he ovat *luterilaisen uskonpuhdistuksen lapsia ja siementä*, että heillä on hengellisinä isinä – Abrahamin tapaan, Room. 4:11-12 – uskonpuhdistuksen ajan uskolliset johtajat Lutherista alkaen ja sen jälkeiset luterilaisen kirkon uskolliset opettajat ja että uskonpuhdistuksen ja luterilaisen kirkon historia on juuri heidän hengellisen sukunsa historia.

Tämä luterilaisen uskonpuhdistuksen perintö tulee meille sitä kalliimmaksi, kun tarkastelemme sitä asemaa, joka meillä ilman sitä olisi.

Kun ajalliset esi-isämme olivat asuttaneet Suomen niemen, olivat he pakanoita, kuten kuuluisa kansanrunoutemmekin niin selvästi todistaa. Lännestä päin lähestyi Suomea 1100-luvulla paavikirkon miekkalähetys, jolla oli niin suuri menestys, että pääasiallinen osa maattamme saatiin paavikirkon helmaan. Vaikka tosin täällä ei toimittu kaikella sillä johdonmukaisuudella, mikä muuten oli ominaista paavikirkolle, niin ovat esi-isämme neljä vuosisataa olleet sen pimeyden alaisia ja olisivat ehkä vieläkin, jollei uskonpuhdistusta olisi ollut. Taivaallinen perintömme – Jumalan armo Kristuksessa oli peitetty ja kirottu töitten oppi vallalla. Jumalan sana oli kateissa ja vain pieni määrä sen totuuksia pääsi julki. Paavi, tuo suuri antikristus, hallitsi. Jumalan sanan valistus kaikissa asioissa oli tukahdutettu. Hengellinen pimeys valitsi ja olisi varmaan yhä lujemmin juurtunut kansaan. Meidän hengellinen perintömme olisi ollut lohduton kirottu töitten oppi ja sielujemme orjuutus paavin alaisuudessa. Olisimme tänä päivänä totuutta vastaan vääryyden puolesta. Meidän hengellisten isiemme historia olisi todistamassa epäuskon töistä, julmuuksista ja juonista. Kun tätä nyt muistelemme ja kauhulla ajattelemme, niin ei yksikään kunnan luterilainen tahdo olla muistomerkkejä pystyttämällä kunnioittamassa tätä perintöä. Päinvastoin tahdomme alati kiittää Jumalaa siitä, että pääsimme pois tästä onnettomuudesta.

Luterilainen uskonpuhdistus avasi meille taivaalliset armon aarteet tavalla, jota esi-isämme sitä ennen eivät koskaan olleet saaneet kokea. Kansai Jumalan sanan omalla kielellään käytettäväksi ja siitä oikean autuaaksi-tekevän uskon opin. Se oppi tuntemaan paavikirkon antikristuksen kirkoksi ja ilmeiseksi tuli sen väkivaltai-

suus ja julmuus. Uskonpuhdistus toi esille – ei mitään sinänsä uutta – vaan jälleen uudistetun kristillisyyden kokonansa ja sen mukana myös oikeat kristilliset hyveet. Omattunnot vapautuivat orjuuden ikeestä oikeaan vapautteen Kristuksessa. Todellakin on uskonpuhdistus verrattava hengellisessä mielessä verrattava Israelin kansan

lähtöön Egyptistä. Iloitessamme siitä, että olemme kristityitä ja elämme Jumalan armoaarteiden runsaan käytön ääressä, iloitsemme siitä, että olemme saaneet luterilaisen uskonpuhdistuksen perinnön.

Osana tässä perinnössä on uskonpuhdistuksen ihmeellinen historia – luterilaisten suuret, rohkaisevat ja velvoittavat muistot. Lutherin elämää pidetään syystä merkellisimpänä ilmiönä kristillisen kirkon historiassa jälkeen apostolien ajan. Ja kuinka suuri onkaan se Lutherin kirjallinen perintö, jota jokainen meistä henkilökohtaisesti voi omistaa! Uskonpuhdistuksen alkuhistoriasta mainitsemme tässä vain tämän (1929) vuoden muistotapaukset: *Speierin valtiopäivillä* luterilaiset henkensä uhalla tunnustautuivat totuuteen ja kieltäytyivät toimimasta sovinnossa paavikirkon kanssa, ilmestyi tuo kallis kirjanen *Vähä Katekismus* ja *Marburgin uskonnonneuvottelussa* sanoutui Luther irti kaikesta yhteydestä vääroppisten kanssa, olivatpa seuraukset mitkä tahansa. Kaikessa tässä tulee ilmi uskonpuhdistuksen miesten lapsenmielinen, mutta samalla vuoria siirtävä usko, jonka esimerkit ovat jatkoa Heparalaiskirjeen 11. luvun esimerkeille. – Ja kuinka ovatkaan luterilaiset Lutherin kuoleman jälkeen saaneet taistella uskonsa puolesta. Niitten taistelujen kautta on meillä perintönä rakkaat Tunnustuskirjamme. – Kun sitten viime vuosisadalla nimellisesti luterilaisten kansankirkkojen rappeutuneisuus kävi yhä ilmeisemmäksi, niin löytyi uskollisia, valittuja Jumalan aseita, jotka jälleen vapauttivat omat tunnot väärrien oppien orjuudesta. Tarkoitamme sitä uskollista palautu-

mista uskonpuhdistuksen perintöön, joka tapahtui Amerikassa ja Saksassa, Missouri-Synodin ja Saksan Vapaan Ev.-Lut. Kirkon syntymistä. Näitten jo kohta neljänteen polveen ulottuva luterilainen perintö, jonka osallisuuteen mekin olemme päässeet, on niin kallis lahja, ettemme sitä voi kyllin suureksi arvioida. – Mekin saamme – Jumalaa kiittäen – lukeutua uskonpuhdistuksen pojiksi ja tyttäriksi ja tunnustaa hengellisiksi isiksemme – Abrahamin tavoin – myös luterilaisen uskonpuhdistuksen miehet ja säilyessämme samassa uskossa kuin hekin saamme heidän kanssaan periä iankaikkisen elämän.

On paljon niitä, jotka aikanaan ovat saaneet haltuunsa tämän uskonpuhdistuksen prinnön, mutta eivät ole siitä välittäneet, koska se panee ihmisen kieltämään itsensä ja kantamaan sitä ristiä, joka on uskollisille kristityille katsottu soveliaaksi. Meidän käsistämme on ollut luisumassa tämä kallis aarre. Kun nyt kuitenkin olemme palautuneet tämän perinnön omistamiseen, toimikaamme Jumalan Pyhän Hengen avulla niin, että meillä jatkuvasti olisi kirkkaana ja selkeänä tai vaallinen totuus käytettävänä ja että se hedelmää tuottaen siirtyisi polvesta polveen meidänkin jälkeemme. Käytäkäämme tätä perintöä sekä varttumalla luterilaisen opin tuntemisessa että tutustumalla luterilaisen uskonpuhdistuksen ja viimeistenkin aikojen uskollisten luterilaisten vaiheisiin, että tänä muuten niin pimeänä aikana olisimme ja osoittautuisimme Jumalan lapsina Abrahamin siemeneksi ja luterilaisen uskonpuhdistuksen oikeiksi perillisiksi.

A.A.W.

Usko Kristukseen vaikuttaa kärsivällisyyttä ja iankaikkisen toivon

Room. 8:18-23: *“Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin. Sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä. Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle - ei omasta tahdostaan, vaan alistajan - kuitenkin toivon varaan, koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytystuskissa hamaan tähän asti; eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi-ottamista, meidän ruumiimme lunastusta.”*

Kun luemme Pyhän Raamatun opetusta Jumalan lapsen elämästä, eteemme tulee ristiriitaisilta näyttäviä asioita. Kun uskot Vapahtajaan, kaikki on hyvin. Jeesuksen omana sinulla on kaikki, mitä sielusi puolesta tarvitset. Sinua kutsutaan Jumalan lapseksi, ja varmaan mielelläsi tuon kuvauksen itseesi sovellat. Kuulut kuninkaalliseen papistoon. Asemasi Jumalan rakkaana lapsena on paljon korkeampi kuin mikään maallinen asema voi olla.

Uskovan osa maailmassa voi olla aivan muuta kuin ajallisesti hyvä osa. Uskon tiellä vaeltaessasi voit kohdata paljon maailman pilkkaan ja ahdistusta. Vapahtaja ei ole luvannut antaa sinulle korkeaa osaa tässä maailmassa. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: *“Maailmassa teillä on ahdistus.”* (Joh. 16:33)

Tämän ajan ja tulevan elämän välinen ero

Uskon tiellä vaeltaessasi sinun on tarpeen tarkoin ymmärtää tämän ajan ja tulevan elämän välinen ero. Tätä taustaa vasten apostoli Paavali kirjoitti: *“Tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.”* Olemme leirilläme kuulleet siitä, että Kristus meni kirkkauteen Isän luokse. Tekstimme kertoo siitä, että myös meidän tiemme päämäärä on iankaikkinen kirkkaus.

Apostoli Paavalilla oli mielessään iankaikkinen elämä. Hän kirjoitti Rooman seurakunnan jäsenille ja samalle meille siitä syystä, että luonnostamme emme voi ymmärtää iankaikkisia asioita ja siksi maallinen kärsimys on vastenmielistä. Välistä saatat kohdata vain pettymyksiä tai kärsimystä. Luonnollisen järkesi mukaan ajattelisit, että uskon tie, jotka kuljet, olisi väärä. Tästä syystä jokainen uskova tarvitsee Raamatun opetusta tämän ajallisen ja tulevan taivaallisen elämän välisestä erosta.

Uskon ja näkemisen välinen ero

Kun Luther kirjoitti tämän tekstin johdosta, hän kiinnitti huomiota uskon ja näkemisen väliseen eroon. Hänen asuinseutunsa lähellä virtasi Elbe-joki. Luther kuvasi tilannetta, että joku seisoi Elben vastarannalla suuren rahakirstun kanssa ja sanoisi, että kuka vain ui Elben poikki, saa suuren summan rahaa. Kyllä siitä syntyisi aikamoinen innostus ja uimareita riittäisi.

Jumala ei ole luvannut sinulle mitään maallista palkkiota. Sen sijaan hän ihanasti sanassaan kuvaa taivaallisen elämän kirkkautta. Sieltä ovat poissa maalliset vaivat. Siellä saat nähdä Jumalan kasvoista kasvoihin ja riemuja vailla tämän elämän vastoinkäymisiä. Nämä Jumalan sanan opetukset on annettu sitä varten, että olisit kuin innokas uimari ja kiinnittäisit sydämesi iankaikkisen elämän lupauksiin.

Iankaikkisen elämän toivo vaikuttaa myös uskon hedelmiä. Jumalan lapsi ei menetä toivoaan ahdistuksissa. Näin voit ottaa vaikean sairaudenkin Jumalan kädestä ja luottaa hänen apuunsa. Joutuessasi kärsimään toisten tekojen tähden, älä tahdo kosta niille, jotka ovat tehneet sinulle pahaa. Nämä maalliset vaivat aiheuttavat luonnollisesti harmia täällä. Kuitenkin uskova jo tähyää iankaikkiseen autuuteen ja näin omistaa lohdutuksen myös vaivan keskellä.

Ruumiin lunastus iankaikkiseen elämään

Olet askel askeleelta lähestymässä iankaikkista kirkkautta. Tästä asiasta apostoli sanoo: *“Mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi-ottamista, meidän ruumiimme lunastusta.”* Yleensä Raamatussa puhutaan lunastuksesta siinä tarkoituksessa, että Vapahtaja on lunastanut meidät syntivelkamme alta, esim. Gal. 3:13: *“Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta.”* Kun Jeesus kuoli, hän hankki koko maailmalle syntien anteeksiantamuksen. Hänessä on siis vapaus lain kirouksesta, joka tuomitsee syntiset kuolemaan. Lunastuksen tähden usko Jeesukseen tuo syntien anteeksiantamuksen.

Tekstissämme sanaa “lunastus” käytetään harvinaisemmassa tarkoituksessa. Tässä puhutaan niille, jotka omistavat lunastuksen syntien anteeksiantamuksen merkityksessä. Kun vielä tässä elämässä kuitenkin on kärsimystä ja vaivaa, käytetään sanaa “lunastus” siinä tarkoituksessa, että iankaikkisessa elämässä myös ruumis on vailla mitään puutetta. Ruumiin ylösnousemuksessa Jumala antaa omilleen kirkastetun ruumiin, riemullisen sydämen ja saamme ravita itsemme hänen katselemisellaan.

Tämä iankaikkisen autuuden opetus vaikuttaa jo nyt. Se antaa iloa ja kärsivällisyyttä. Ilo perustuu syntien anteeksiantamukseen. Kärsivällisyys kasvaa Jumalan lupauksesta, jonka mukaan edessä on iankaikkinen ilo taivaassa. Amen.

Kimmo Närhi,
Siitamaaja 10.7.2009

Usko vaikuttaa hyviä tekoja

Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kaikei usko voi häntä pelastaa? Jos veli tai sisar on alaston ja jokapäiväistä ravintoa vailla ja joku teistä sanoo heille: "Menkää rauhassa, lämmitelkää ja ravitkaa itsenne", mutta ette anna heille ruumiin tarpeita, niin mitä hyötyä siitä on? Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut. -Joku ehkä sanoo: "Sinulla on usko, ja minulla on teot"; näytä sinä minulle uskosi ilman tekoja, niin minä teoistani näytän sinulle uskon. Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein; riivaajatkin sen uskovat ja vapisevat. Mutta tahdotko tietää, sinä turha ihminen, että usko ilman tekoja on voimaton? Eikö Abraham, meidän isämme, tullut vanhurskaaksi teoista, kun vei poikansa Iisakin uhrialttarille? Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi; ja niin toteutui Raamatun sana: "Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi", ja häntä sanottiin Jumalan ystäväksi. Te näette, että ihminen tulee vanhurskaaksi teoista eikä ainoastaan uskosta. Eikö samoin myös portto Raahab tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän otti lähettiläät luokseen ja päästi heidät toista tietä pois? Sillä niinkuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin myös usko ilman tekoja on kuollut. (Jaak. 2:14-26)

Olemme kuulleet ja oppineet, että olemme vanhurskaita yksin uskon kautta Kristukseen. Nyt kuitenkin Jaakobin kirjeessä kuulemme opetusta, joka saattaa kuulostaa aivan erilaiselta. Kuinka voimme ymmärtää oikein Jaakobin opetuksen tekojen vanhurskaudesta?

1. Teot eivät ole autuuden tie vaan ne seuraavat uskosta

Tässä jaksossa Jaakob kuvaa, kuinka usko on vaikuttanut uskovissa, Aabrahamissa ja muissa. Toisaalta hän puhuu siitä, kuinka kristittyjen tulee etsiä hyviä tekoja eikä niitä saa hylätä. Näin ollen Abraham ei tässä kerro siitä, miten vanhurskaaksi tullaan, vaan sitä, kuinka vanhurskauttava usko vaikuttaa. Kun näet puhumme kristillisestä uskosta, puhumme uskosta, joka vaikuttaa hyviä tekoja eli uskosta, jonka kautta Pyhä Henki vaikuttaa hyviä tekoja meissä.

Luterilainen tunnustus selittää tarkoin, että Jaakobin opetuksessa on kysymys pelastavan uskon seurauksista: "Asiayhteys ilmaisee, että tässä on puhe niistä teoista, jotka seuraavat uskoa, ja nämä osoittavat, että usko ei ole mitään kuollutta, vaan sydämessä elävää ja vaikuttavaa. Jaakob näin ollen ei ole sitä mieltä, että me

hyvillä teoilla ansaitsemme syntien anteeksiantamuksen ja armon. Hänhän puhuu vanhurskautettujen teoista, niiden, jotka jo ovat sovitettuja, otollisia ja syntien anteeksiantamuksen saaneita. Vastustajat siis iskevät harhaan tämän johdosta päätellessään Jaakobin muka opettavan, että me tekojen perusteella ansaitsemme syntien anteeksiantamuksen ja armon, ja että meillä tekojemme perusteella on ohi sovittajan, Kristuksen, pääsy Jumalan tykö.” (Augsburgin tunnustuksen puolustus, IV, 246)

2. Uskova etsii hyviä tekoja

Kristuksen rakastaminen on myös tahdon ja järjen asia. Kristitty, joka tuntee Pelastajansa, haluaa seurata häntä ja osoittaa sen teoillaan. Kuinka tämä voi toteutua meidän elämässämme? Se toteutuu rakkautena toisia kristittyjä ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Niinpä, kun rakastat Kristusta, sinun tulee etsiä sitä, mikä koituu lähimmäisen parhaaksi.

Tällaisista asioista puhuessaan Jaakob sanoo, että jos näet veljen tai sisaren jokapäiväistä ravintoa vailla, sinun tulee mennä auttamaan häntä. Sinun tulee antaa suojaa ja turvaa sille, joka on sen tarpeessa. Jos ajattelisit maallisen ja ylpeän mielen mukaan, hylkäisit köyhät ja ne, joilla ei ole korkeaa nimeä tässä maailmassa. Mutta Jumalan seurakunnassa ei näin saa olla. Ne, joilla on maallisia vaikeuksia, ovat yhtä rakkaita Jumalan lapsia kuin muutkin uskovat. Seurakunnassa on myös välttämätöntä, että köyhistä pidetään huolta. Tämä on yksi tapa, jossa uskovien keskinäinen rakkaus näkyy.

3. Kuuliaisuus Jumalaa kohtaan on ydin

Tällaisen huolenpidon perustana on kuuliaisuus Jumalaa kohtaan. Jumala laittoi Aabrahamin kovaan koetukseen käskemällä hänen uhrata poikansa. Tämä koetus oli monitahoinen. Ensiksi se oli vastoin Aabrahamin luonnollisia isän tunteita. Aabrahamin oli myös mahdotonta järjellään käsittää, miksi ihminen ja vieläpä oma poika pitäisi uhrata. Vielä tuo koetus näytti olevan vastoin sitä Jumalan lupasta, että hän antaa Iisakin kautta siemenen, josta tulee siunaus kaikille kansoille.

Aabraham turvasi Jumalaan kaikesta huolimatta. Hän uskoi Jumalaan, joka kuolleet herättää. Varmasti Jumala antaisi Vapahtajan ja kaikki muutkin vaikeat asiat selviäisivät. Niinpä hän oli Jumalaan luottaen valmis uhraamaan poikansa. Kuitenkaan tätä uhrausta ei täytynt panna toteen, sillä Jumala oli katsonut itselleen uhrieläimen.

Samaan tapaan Raahab oli kuuliainen. Uskon hedelmää oli se, että hän altistui vaaraan auttaessaan israelilaisia. Jumala pelasti hänen ja näytti näin olevansa luotettava.

4. Usko vaikuttaa kuuliaisuutta tänäkin päivänä

Usko luotettavaan Jumalaan, joka herättää kuolleet, on kallis asia tänäänkin. Hän on antanut Poikansa syntien sovitukseksi. Kristuksen armotyö merkitsee var-

maa perustusta syntien anteeksiantamukselle ja iankaikkiselle elämälle. Luottamus Jumalan armoon vaikuttaa hyviä tekoja.

Auta siis niitä köyhiä ja hädänalaisia, joita lähelläsi on. Anna omastasi kaukana olevin puutteenalaisten hyväksi. Ole kuuliainen ja anna omastasi evankeliumin leviämiseksi kaikkialle maailmaan. Näillä teoillasi et ansaitse taivasta. Tuollaiset teot kuitenkin saavat voimansa Jumalan armosta ja uskosta. Näin annat kunnian Jumalalle hänen uskollisuudestaan ja luotettavuudestaan.

Kimmo Närhi

Aikuisten raamattuleiri: (Joh. 15:4)

“Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä”

Seurakuntiemme väkeä kokoontui aikuisten raamattuleirille 7.-12.7. Leirin teemana olivat Vapahtajan sanat: “Pysykää minussa niin minä pysyn teissä.” Opetustunneilla ja hartauk-

sisssa teemaa käsiteltiin sekä yksityisen kristityn että seurakunnan ja sen tunnustuksen kannalta. Leirillä opettivat pastorit Kimmo Närhi ja Markku Särelä sekä Rev. Edward Brockwell.

Vieraamme Gvido ja Julia Ozilins tervehtivät meitä lauluillaan.

Leirillä oli tavan mukaan myös ulkomaisia vieraita, tällä kerralla pastori Gvido Ozilins, vaimo Julia sekä lapset Daniel ja Anastasia Latvian Vapaasta Evankelisluterilaisesta Kirkosta.

Leiri opetuksineen teroitti sitä, että Jumala on antanut syntisille Vapahtajan, joka on ostanut meidät lain orjuudesta. Usko häneen merkitsee kilvoituksen tiellä vaeltamista iankaikkisen elämän varman lupauksen turvissa.

Kimmo Närhi

Lapset tervehtivät leiriläisiä päätösjumalanpalveluksessa laulamalla: Viisas mies kalliolle rakensi.

Leirin aikana pidettiin tavan mukaan myös puutalkoita. Kuvassa talkooporukkaa Reino Rantasen ja Kalle Särelän ohjauksessa.

Vanhan leiriperinteen mukaisesti illalla lipunlaskun jälkeen kokoonnuttiin iltanuotiolle laulamaan ja paistamaan pientä syötävää.

*Ukkolan eteen, kirjasto-
rakennukseen liitettynä
rakennetaan lisäraken-
nus, jonka valmistuminen
on jo hyvässä vauhdissa.*

Lasten raamattuleiri ja esirippikoulu

Siitamajalla 9.-14.6.2009

Lasten raamattuleiri ja esirippikoulu pidettiin tavan mukaan ennen juhanusta Siitamajalla. Lasten leirin teemana oli ”Jumalan Sanan siemeniä”.

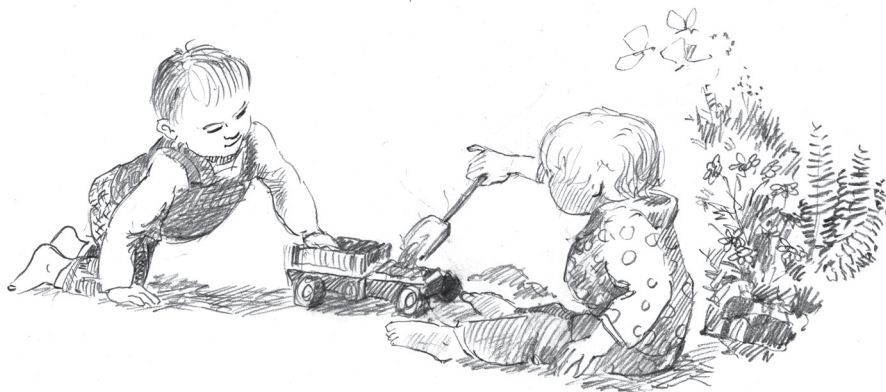
Jumalan Sanan siementen kylväminen perustuu Vapahtaja antamaan lähetyskäskyyn: *”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.”* (Matt. 28:19,20)

Lähetyskäskyä on hyvä ajatella siltä kannalta, että olemme itse saaneet kuulla Jumalan sanan. Tunnetta vanhempi ja isovanhempia, jotka ovat opettaneet ja opettavat meille evankeliumia. Ennen heitä on ollut heidän vanhempiaan ja isovanhempiaan, jotka ovat opettaneet omia lapsiaan. Jumala on varjellut niin, että evankeliumia on julistettu

Jumalan armosta, hänen käskynsä tähden, olemme mekin tulleet kastetuiksi, kuulleet Jumalan sanan ja tulleet Vapahtajan omiksi

Tämän vuoden leirillä moni istutti siemenen ja on voinut seurata siemenen kasvamista. Ensin on vain pieni siemen. Jonkin ajan kuluttua näkyy jo pientä kasvua. Ajan myötä se vahvistuu ja viimein voidaan nähdä täysikasvuinen kasvi.

Näin Jumalan sana tuottaa hedelmää. On suurta Jumalan armoa, että olet tullut Jeesuksen opetuslapsiksi. Vapahtajan opetuslapset kutsuvat myös toisia seuraamaan häntä. Kerro siis Vapahtajasta toisille. Rukoile seurakunnan ja lähetystyön puolesta niin, että evankeliumi olisi monen kuultavana. Näin Jumalan sana leviää, antaa jokaiselle uskovalle Jumalan rauhan ja johtaa iankaikkiseen elämään.

Teologian opiskelija

Helsingin seurakunnan jäsen Mika Bergman aloittaa teologian opinnot pastoriin virkaan valmistumista varten.

Pastori Markku Särelä esitteli laatimansa opinto-suunnitelman leirin aikana johtokunnalle. Opiskelu on kirjojen lukemisen mielessä jo alkanut ja jatkuu tenttien ym. muodossa syksyllä.

Mika Bergman (vas.) leirikuvassa Reino Rantasaarin kanssa.

Kirkkomme verkkosivustoa www.luterilainen.com uudistetaan

Leirin aikana keskusteltiin internetin käyttömahdollisuudesta lähetystyössä myös englannin- ja venäjänkielisiä lukijoita ajatellen.

Asiaa lähti viemään eteenpäin työryhmä, jonka vetäjänä on Seppo Särelä.

Samalla verkkosivustoamme uudistetaan siten, että sieltä on entistä helpompi löytää sekä ajankohtaisiin tapahtumiin liittyvää tietoa että tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta ja saarnoja. Sivut toimivat normalisti muutostöiden aikana.

PÄIVÄLÖKKÖ
 MIKÄ ON SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO (ETLJK)?
 1. Se on kristillinen kirkko.
 2. Se on Raamattun pöytäkirja kirkko.
 3. Se on evankeliumin kirkko.
 4. Se on luterilainen kirkko.
 5. Se on länttäjäntähtäminen laulettavana kirkko.
 6. Se on Saatanan ja paltamonttilista elävä kirkko.
 7. Se on lähtöajaksi tämä kirkko.
 Viikkosaarnaajat (15.05.2008)
 Lue lisää...
 SUOMEN ALKUHISTORIA
 SUOMEN KANSANMAALIN (Kansanperinne) vuodelta 1923.
 Seurakuntien läjitysajaksi kirkkokokouskuoli 1925.
 Viikkosaarnaajat (24.01.2008)
 Lue lisää...
 "Sillä armassa ja ompi pelissä on elämä kulta, että elämä kulta - se on Jumalan laulu - että meidän laulu, että kukaan Antonsan". - Et 2:8
 KOKOITUMIAT VIIKOT
 UUSIJA VIIKOLLA
 Puhje Henni
 Kulkukeräilyytenä
 Perren rukous
 Seurakunta
 Saarnaaja
 Alkuperäinen laulu
 Luterilainen kirkko
 Raamattun, Et 12
 Tunnustuksen vapaus ja velvoite
 Saarna, Im 23:1
 Kiltä ja ompi elämä ajat
 Henni
 Puhje Henni kirkosta Kirkon
 emoyöjä
 Antonsan, Saarni, 85
 © Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Poisnukkunut

Jumala on armossaan kutsunut tämän ajan vaivoista iankaikkiseen elämään seurakuntamme jäsenen *Elle Annikki Hautalan* Ilmajoelta 71 vuoden iässä.

"Oi Jeesus, kiitos nimellesi sun, / Kun pyhilles soit levon siunatun / Ja rauhan jälkeen tuskan, taistelun, Halleluja!" (VK 1938, 129:1)

***Tunnustuksellinen
Luterilainen
Kirkko***

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* keskiviikkoisin klo 19 26.8. asti, HPE 29.7. ja 26.8. Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 11 alkaen 6.9.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 26.7. ja 23.8. Seurakuntailtapäivä Tammissella ti 28.7. klo 15.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 26.7. (HPE) klo 11.

Turku, ke 19.8. *Jumalanpalvelus* klo 15 Niemisellä, Hurtinkatu 12 C 13.

Tammisaari, *Jumalanpalvelus* ma 27.7. klo 13.

Siitamaaja: *Jumalanpalvelus* su 26.7, 9.8. (HPE) ja 23.8. klo 11. Nuorten päivät ja esirippikoulu 4.-6.9. Syysjuhla 26.-27.9.

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* su 2.8. klo 18 Brockwellilla, Tyypäläntie 8 C 19.

Vaasa: Kirjastonkatu 5. *Jumalanpalvelus* pe 14.8. klo 19.

Kokkola, *Jumalanpalvelus* to 13.8. klo 18 (HPE).

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Avioliiton perustava merkitys, Martti Luther.....	186
Jumalan lapsen kiittolisuus, KN.....	187
Tunnon rauhaan, MS.....	189
Kadonneet – löydetyt, RE	194
Kristuksessa pysyminen on Jumalan sanassa pysymistä, EB.....	198
Luterilaisen uskonpuhdistuksen perintö, 75 vuotta sitten, AAW.....	201
Usko Kristukseen vaikuttaa kärsivällisyyttä ja iankaikkisen toivon, KN.....	205
Usko vaikuttaa hyviä tekoja, KN.....	207
Leiriutisia, KN.....	210
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	213-215

Kansi: "Kuka olet, herra?", Ap.t. 9:5 Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2009: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

**Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.**

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Säreä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy